

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὕπερ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ἐν Παρισίῳ δ' κ. Κορωνίδης προσέφερεν εἰς τὴν ἐκείσε συστάσαν ὑπὲρ τῶν Χίων ἐπιτροπὴν λίρας 2,000, ὃ δὲ κ. Κορώνδος 1,000.

Ὡσαύτως τὸ ἐν Γαλαζίῳ κατάστημα τοῦ κ. Χρυσοβελέων ἀπέστειλεν εἰς Χίον συνδρομὴν λίρων 1,000.

Ἡ ἐνταῦθα συστάσα ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῶν Χίων συνέλεξε ἀχρι τοῦδε δραχμὰς 50,000· ἡ δὲ ἐν Ἑρμοῦπόλει 20,000.

Ἵπὲρ τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ» ἀπεστάλησαν ἐκ Καλκούτας παρὰ τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν αὐτοῖ ἐπιτροπὴν αὐτοῦ κ. Paul καὶ Ῥάλλη λίραι στερλίνας 2,348.

Ἡ κ. Σμαράγδα Μουρούζη ἐπέμψε πεντακισχιλίας νέας δραχμὰς εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς βασιλείας νοσοκομείου «ὁ Εὐαγγελισμὸς», ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς συντήρησιν μιᾶς κλίνης.

Τὸ ναυτικὸν ἀπομαχικὸν ταμεῖον ἀπέστειλεν εἰς Χίον συνδρομὴν δραχμὰς 10,000.

Τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον Πειραιῶς ἐψηφίσαστο ὑπὲρ τῶν ἐν Χίῳ παθόντων δραχ. 5,000· ἐπιτροπὴ δὲ συστάσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ δημάρχου Πειραιῶς εἰσέπραξεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐτέρας 5,000.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Εὐμενεστάτας κρίσεις δημοσιεύει ὁ ἀγγλικὸς τύπος περὶ τῆς ἄρτι δημοσιευθείσης ἀγγλικῆς μεταφράσεως τοῦ «Λουκῆ Ἀάρα», τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ κ. Δ. Βικέλα, ἣν ἐφιλοπόνησεν ὁ κ. Γ. Γεννάδιος. Πλὴν ἄλλων ἐκτενὴ κρίσιν τοῦ ὁραίου ἑλληνικοῦ διηγήματος δημοσιεύει ἐν τῷ σπουδαίῳ περιοδικῷ «Academy» ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς κ. H. F. Tözer, ἐξ ἧς μεταφέρομεν ἐνταῦθα τὰ κυριώτερα, παραλείποντες πάντα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποθέσεως τοῦ ἔργου.

«Ὁ «Λουκῆ Ἀάρα» εἶνε ἀξιόλογον βιβλίον, ὡς δείκνυται ἀπορρήδτως ἐκ τοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ 1879 μετεγλωττίσθη εἰς τὴν γαλλικὴν, γερμανικὴν, ἰταλικὴν, δανικὴν καὶ τελευταίον εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Ὁ συντάκτης αὐτοῦ κ. Βικέλας τυγχάνει ἤδη γνωστὸς ὡς δόκιμος συγγραφεὺς, αἱ δὲ μεταφράσεις τοῦ τῶν ἐκ τῶν δραμάτων τοῦ Shakspeare ἐνημημονεῦσαν ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ. Ἐν προομίῳ ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει, ὅτι δημοσιεύει τὰς σημειώσεις, ἃς κατέλιπε πρόσωπόν τι κρυπτόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Λουκῆς Ἀάρας», ὅστις ἦτο ἔμπορος Ἑλλήν διαμένων ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' ἐκ τοῦ μεταφραστοῦ αὐτοῦ μαθητόμενον ὅτι αἱ καταλειφθεῖσαι σημειώσεις ἦσαν ὀλίγισται καὶ ὅτι τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς ἱστορίας ταύτης καθὼς καὶ πολλὰ τῶν ἐν αὐτῇ περισταμένων προσώπων εἰσὶ δημιουργήματα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως. Τὸ ἔργον εἶχε γνωστοποιηθῆ εἰς τὸ κοινὸν ὡς μυθιστορία, πλὴν τὸ ὄνομα τοῦτο ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ἀπατήσῃ, καθόσον οἱ μὲν κοινοὶ ἀναγνώσται τῶν μυθιστορημάτων δὲν θέλουσιν εὖρε ἐν αὐτῷ πᾶν ὅ, τι προσδοκῶσιν, οἱ δὲ θεωροῦμενοι ἱκανοὶ ἵνα τὸ ἐκτιμήσωσι, δυνατόν νὰ παρατρέψωσιν αὐτὸ ὑπὸ τὸν τίτλον ταύτην. Εἶνε δὲ διήγημα, σχεδὸν ἄνευ δραματικῆς πλοκῆς, ἀναφερόμενον κυρίως εἰς τὰς ἐν Χίῳ σφαγὰς, τὰς συμβάσας κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ ἔργον διακρίνεται διὰ τε τὸν τρόπον, μεθ' οὗ ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται τὸ ἐκυτὸ θέμα καὶ διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ. Ἡ ἐποχὴ, εἰς ἣν ἡ προκειμένη συγγραφή ἀναφέρεται, εἶνε ἀναμφιβόλως δραματικὴ, πλὴν τὰ μᾶλλον πολεμικὰ συμβάντα ἀρίστηται κατὰ μέρος, ὃ δὲ αὐτοβιογράφος Λουκῆς Ἀάρας παρίσταται αἱ μικροὶ τὸ θέμας ἀνὴρ καὶ ἀσθενής, ἐμπορικὰς ἔχων κλίσεις καὶ μὴ ὦν ἐπομένως ἥρωας. Ἀλλ' ἡ ἀπλότης τῆς διηγήσεως καὶ τοῦ ὕψους ἐστὶν ἐντεχνολόγη. Αἱ δραματικαὶ σκηναὶ ἐκτιθέμεναι μετὰ πολλῆς φαντασίας, αἱ δὲ συγκινητικώτεραι ἐξ αὐτῶν περιγράφονται παθητικώτατα. Καὶ κατὰ τοῦτο ἐπέτυχεν ὁ συγγραφεὺς, ὅτι ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὴν ὑπερβολὴν καὶ νὰ καταστήλῃ τὸ αἶσθημα, ὅπερ, ὅσῳ εἶνε σπανιώτερον, τοσούτῳ μᾶλλον τυγχάνει πραγματικόν. Ὁ ἀναγνώστης δὲν

βλέπει φρικαλεότητα, ἀλλ' οὐχ ἥτιον αἰσθάνεται τὰ πάντα περὶ ἑαυτὸν, αἰσθάνεται ὅτι πληροῦται ἐξ αὐτῶν ὁ ἀνὴρ. Καὶ τὸ ὕψος τοῦ συγγραφέως, παρὰ τὴν ἀπλότητα αὐτοῦ, ἔχει ἀνατολικὸν τι ἄρωμα εἰς τὰς περιγραφὰς του, ποιητικαὶ δὲ παραβολαὶ εἰσάγονται ἐνίοτε, ὡς, φέρ' εἰπεῖν, οἷε ἡ συνάφαισις τῶν ἐντρόμων κατοίκων χωρίου τινὸς κατὰ τὴν παραμονὴν σφαγῆς παραβύλλεται πρὸς τὴν αἰφνίδιον κίνησιν καὶ συστροφὴν τῶν φύλλων ἐπὶ τοῦ ἰδάρους, πρὶν εἰσεῖν ἐκραγὴ ἡ θύελλα.

Ἐπολείπεται νὰ εἰπώμεν ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Γενναδίου. Ἡ μετάφρασις αὕτη εἶνε τοσοῦτον καλὴ, ἀποδεικνύουσα οὐ μόνον πλήρη γνῶσιν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ ἰδιόζουσαν περὶ τὸ γράφειν αὐτὴν ἱκανότητα, ὥστε δυσκόλως ἠδυνάτο τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε ἔργον ξένου· τοῦτο καθιστᾷ μεγαλειτέραν ἔτι τὴν ἡλικίαν ἡμῶν, ὅτι ἀπεσῶρη ἀφ' ἡμῶν ὁ πρῶτος ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίῳ, ὁ οὕτω καλῶς εἰδὼς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν».

Ἐντὸς ὀλίγου δημοσιεύονται ἐν Παρισίῳ δύο τόμοι νέων ποιήσεων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ ὑπὸ τὸν τίτλον· «Οἱ σαρπες ἄνεμοι τοῦ πνεύματος». Τὸ νέον τοῦτο ἔργον οὐ μόνον ποιητοῦ διατείνει εἰς τέσσαρα ἔτη, ἐν οἷς ὁμιλεῖ περὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως, τῆς λυρικῆς, τῆς σατυρικῆς καὶ τῆς ἐπικῆς.

Ἐν Wiesbaden ἀνευρέθη ἐσχάτως ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Ἀλβέρτου Δύρερ. Εἶνε ἐλαιογραφία τριῶν ποδῶν μήκος ἔχουσα καὶ δύο πλάτους, εἰκονίζουσα δὲ τὸν Χριστὸν φέροντα τὸν ἐξ ἀκανθῶν στέφανον, καὶ παρ' αὐτῷ τὸν Κατάρην καὶ ἑνα τῶν ληστών. Ἡ εἰκὼν διατηρεῖται κάλλιστα, εἰς τὸ ἄνω δ' αὐτῆς μέρος ἀναγινώσκειται ἡ μονογραφὴ τοῦ ζωγράφου τῆς Νυρεμβέργης καὶ ἡ χρονολογία 1505.

Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ζυρίχης ἀνεκέρυεν ἐσχάτως τὴν ἐξ Οὐγγαρίας κόμησσαν Βιλελμίναν Hugnay διδάκτορα τῆς ἱατρικῆς.

Ἐξεδόθη ἐν Μαριούργῳ ὑπὸ * τοῦ πέρυσιν ἐνταῦθα διατρίψαντος γερμανοῦ ἀρχαιολόγου Λουδοβίκου von Sybel λεπτομερέστατος κατάλογος τῶν ἐν Ἀθήναις γλυπτικῶν ἔργων τοῦ Κεντρικοῦ Μουσείου, τοῦ Βαρβακείου Λυκείου, τῆς ἀγίας Τριάδος, τοῦ Θησείου, τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀδριανοῦ, τῆς Γ. Ἐφορείας τῶν Ἀρχαιοτήτων, τῆς νοτίου πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς Ἀκροπόλεως αὐτῆς.

Ἐν τῷ ἐν Παρισίῳ ἐκδομένῳ «Bulletin des Sciences mathématiques et astronomiques» ὁ ἐν Γαλλίᾳ τὰ μαθηματικὰ σπουδάζων κ. Κυπάριστος Στεφάνου δημοσιεύει ἀξιόλογον διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Sur la théorie des connexes conjugués».

Ἡ ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐν Τανάγρα ἀνασκαφὰς τάφων καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ εὐρύχωρον ἀπλὸν οἰκοδόμημα πρὸς τοποθέτησιν τῶν πολλῶν αὐτῷ ἀνευρεθέντων ἔργων τῆς γλυπτικῆς, ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων διαφόρων ἀρχαίων.

Εἰς δὲ τὸ παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὗ σῶζεται σχεδὸν σῶον τὸ κοῖλον τοῦ θεάτρου καὶ μέγα πλῆθος ἐρείπων κτιρίων καὶ ἄλλων διαφόρων ἀρχαίων. Ἐνεκρίθη νὰ καθαρισθῇ ἀμέσως πᾶν τὸ θέατρον ἀπὸ τῶν καλυπνύοντων αὐτὸ πολλῶν θάμνων καὶ χυμάτων, ἐφεξῆς δὲ νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ ἱερῷ, οὗ πᾶν τὸ ἐμβαδὸν κατέχοντες οἱ κάτοικοι τοῦ παρακειμένου χωρίου Λιγυρίου, παρεγώρησαν τῇ Ἑταιρίᾳ εἰς ἀνασκαφὴν. Πρὸς τοῦτο ἀπεστάλη ἐκεῖσε ὁ ἐφορὸς κ. Π. Καδβαδίας, ἵνα καθάρσῃ ἔμπροσθεν τὸ θέατρον καὶ περιγράψῃ αὐτὸ, καὶ προτείνῃ τῇ Ἑταιρίᾳ ὅ, τι δυνατόν ἀμέσως γενέσθαι πρὸς ἐπιχειρήσιν τῆς τοῦ ἱεροῦ ἀνασκαφῆς.

Κατὰ τὴν «Ἀιτωλίαν» τοῦ Μεσολογγίου, κατασκευαζομένης τῆς ἀπὸ Ἀγρινίου εἰς Κραβασαρᾶν ὁδοῦ παρὰ τὴν ἀρχαίαν Στράτον, ἀνεκαλύφθη κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος αὐτῆς εἰς βάθος σμικρὸν ἀρχαῖον οἰκοδόμημα, ὅπερ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶνε ναός.

Ὁ ὑφηγητὴς κ. Νεοκλῆς Καζάκης ἀγγέλλει ὅτι, κατὰ τὰς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ παραδόσεις του, ἐκδίδει πλήρες σύστημα «Φυσικοῦ δικαίου», ἥτοι «ἀρχὰς τῆς πολιτικῆς

επιστήμης. Ὁ πρῶτος τόμος τοῦ συγγράμματος, περιλαμβάνων τὰς «περὶ δικαίου καὶ πολιτείας θεωρίας, κατὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ φιλοσοφικὴν αὐτῶν πρῶτον καὶ ἀνάπτυξιν», δημοσιεύεται ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς σήμερον.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Κατὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ κατὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Πειραιῶς μέρους τοῦ λιμένος, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Βούρκος» ἢ «Λίμνη» (καὶ ὑπὸ ἐσφαλμένην τὴν ὀνομασίαν τῆς Ζέας παρὰ τοῖς τὰ πάντα εὐκόλως ὀνοματοθετοῦσιν) ἀνευρέθη ἐν τῇ θαλάσῃ ἱκανῶς καλὸν εἶδημα. Εἶνε δὲ τοῦτο παῖς, μακρὰν εἰς βοστρύχους καταπίπτουσαν ἔχων κόμην, δεδεμένην ταινίᾳ λεπτοτάτῃ, ἀνακεκλιμένος ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, τῆς μόνης μετὰ τοῦ πηγῆος ἐκ τοῦ ἄλλου συμπλεγματος σωζομένης, γυμνὸς τὰ ἄλλα, ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ ἐξῆς, καλυπτομένων ὑπὸ ἱματίου, γυμνοὺς καταλείποντος τοὺς ἄκρους πόδας. τοῦ μὲν δεξιοῦ τῶν ὁποίων ἐλλείπουσι δύο δάκτυλοι, τοῦ δ' ἀριστεροῦ ἀποκεκομμένοι σῶνται τὸ ἀπὸ τοῦ μεταρρίου μετ' ἀποτετριμμένων τῶν δακτύλων. Τὴν κεφαλὴν στρέφει ἀριστερὰ καὶ ἄνω πρὸς τὸν βαστάζοντα ἀποβλέπων, τῶν δὲ χειρῶν, ἀπὸ τοῦ βραχίονος ἐγγὺς τοῦ ὅμου ἀποκεκομμένων, ἡ μὲν δεξιὰ φαίνεται ὅτι πρὸς τὸν φέροντα διευθύνεται, πρὸς σῶμα δὲ τὴν κυλινδρικήν ἢ ἑτέρα, ἐγγὺς τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς κείμενον, ὃν δὲ πιθανὸν εἰσφάνων κέρατος τῆς Ἀμαλθείας, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου σχήματος φαίνεται. Ἐκ τῶν ἀνευρεθέντων τεμαχίων ἱματίου κατὰ τὸ αὐτὸ, ἀνηκόντων εἰς τὸν ἄνδρα τὸν φέροντα τὸν παῖδα, τεινόμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐκεῖ που ἦσαν καὶ ἄλλα μέρη τοῦ λοιποῦ σώζονται καὶ καλὸν θὰ ᾔτο νὰ γείνη τελειότερα ἔρευνα.

Ἐν τῇ λιμένι ἐπίσης ἀνευρέθη ὁμοίος τοῖς πρὸ ὀλίγου ἐν πυραμίδος σχήματι εὐρεθείσι λίθοις, οἵτινες ἄγκυραι ὑπολαμβάνονται, ἀλλὰ πολὺ μεγαλειότερος τούτων καὶ μετὰ μεζέκτος τῆς κυλινδρικής ἀπὸ ἑδρας εἰς ἑδραν ὀπῆς. Οὗτος φέρει καὶ ἐπὶ τῆς ἄνω τετραμήνης ἐπιφανείας σιδηρὸν ἔν-γεγομωμένον μολύβδω καὶ διήκοντα πρὸς τὰ κάτω μέχρι κυλινδρικής ὀπῆς.

Καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος ἀνευρέθησαν κείμενα ἤδη ἐν τῇ μουσείῳ Πειραιῶς εἴκοσι καὶ τρία τεμάχια ἐνεπίγραφας, ἐπιτυμβίων στηλῶν μέρη, τινὰ καὶ μετ' ἀναγλύφων, τὰ κυριώτερα τῶν ὁποίων δημοσιεύθησονται ἐν τῇ τοῦ μηνὸς τούτου φυλλάδιῳ τοῦ «Παρνασσού».

Ἐν Πειραιεῖ, τῇ 29 Μαρτίου 1881.

(Ἐφημερίς.)

Γιάκ. Χ. Δ.

ΒΙΒΛΙΑ

2339. Ἑστία. Ἐδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Γ'. Τόμος ΙΑ', 5 Ἀπριλίου 1881. Ἀριθ. 275 (223). Λεπτὰ 210. Ἀθήναι, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας». ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ὁ ἱατρός Ἀντώνιος [Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου. — Αἱ ἐφημερίδες ἐν Ἀγγλίᾳ. — Περὶ εὐθετήσεως τῆς κόμης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Ἡ μονόφθαλμος ὑπερέτρια. — Κύκνειον ἄσμα. — Αἱ πλεκταὶ κνημίδες. — Μία εἰκὼν τοῦ Δελακροά. — Ἡ ἀγιογραφία ἐν Ρωσίᾳ. — Τὰ μαγεῖα τοῦ λαοῦ ἐν Πετροπόλει. — Δάνειον πνεῦμα. — Ἀληθείαι. — Σημειώσεις. — Μία συμβουλὴ καθ' ἑδδομάδα.

2340. Ὁμήρου Ὀδυσσεΐα. Ἐμμετρος μετάφρασις Ἰακώβου Πολυλά. Τεύχος τέταρτον, περιέχον τὰς βραψώδας Τ-Ω. Ἐν Ἀθήναις, τύποις «Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας». 1881, 8^{ον}, σελ. 85.

2341. Ἀθηνᾶ ἢ πρὸς τῷ Βαρβακείοῳ (μετὰ πίνακος) ἀπὸ Ἰακώβου Χ. Δραγάτη, καθηγητοῦ ἐν Πειραιεῖ (Πωλεῖται διὰ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἑλένης Τζάνη. Ἀθήναις. Τυπογραφεῖον «Ὁ Παλαμῆδης», 28, ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου, 1881, 8^{ον}, σελ. 16.

2342. Πραγματεία περὶ εὐθύνης τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν ὑπουργῶν, ὑπὸ Ἰωάννου Ἀρσεντινοῦ, διδάκτορος τῆς νομικῆς καὶ δικηγόρου ἐν Ἀθήναις. Τεύχος δευτέρον. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Ἰω. Κουδέλου καὶ Α. Τρίμη. Ὀδὸς Πραξιτέλους, 11, 1880, 8^{ον}, σελ. 376. [Ἐκ τοῦ προλόγου τῆς ἀξιολόγου ταύτης συγγραφῆς ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα: «Ἀσχολούμενος ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν εἰς πολιτειολογικὰς με-

λέτας, ἐνόμισα ὅτι μοι ἐδίδετο εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιήσω ταύτας ἐπ' ἀγαθῷ, ἀναλαμβάνων τὴν συγγραφὴν τῆς παρούσης πραγματείας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰσάσας, ἀνέπρεπε νὰ ἐπιχειρήσω τοιοῦτον δύσκολον ἔργον, ἐν τῇ ὅμως ἀπεφάσισα νὰ πράξω τοῦτο, ἀναλογισθεὶς ὅτι ὦφειλον ν' ἀποβλέψω εἰς τὸν σκοπὸν καὶ ὅχι εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Νομίζω ὅτι εὐρίσκειαι ἐντὸς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ εὐπρεποῦς, ἀν' μετὰ θάρρους εἶπω ὅτι εἰργάσθην εὐσυνειδήτως. Ὅ,τι ἐζητοῦτο ἀπ' ἐμοῦ πρὸς εὐδόκωσιν τοῦ σκοποῦ μου ἔπραξα. Ἡ παρούσα πραγματεία ἐμπεριέχει πολυτέτη ἔργασιν, ἀτρύτους κόπους, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι αἱ δυνάμεις μου ἠδύνατον νὰ συνεισφέρωσιν. Ἄν ὁ σκοπὸς ἐπετεύχθη ἡλυσχερῶς ἢ ἐν μέρει, περὶ τούτου θὰ κρίνωσιν οἱ ἀναγνώσται ἐκ τῆς μελέτης τῆς πραγματείας μου. Δι' ἐμὲ ἤθελεν εἶνε μεγάλη εὐτυχία, ἀμείδουσα πάντας τοὺς κόπους μου, ἀν' ἡ παρούσα πραγματεία ἤθελε δώσει τὴν πρώτην ὥθησιν εἰς ἐμδριβετέρας συζητήσεις τῶν παρ' ἡμῖν πολιτειολόγων, αἵτινες ἤθελον διαφωτίσει ὑπὸ πάσας τὰς ἐπὶ ὁφείας τὸ σπουδαῖον καὶ δύσκολον ζήτημα τῆς ὑπουργικῆς εὐθύνης, διδάσκουσαι καὶ ἐμὲ περὶ τῶν ἐσφαλμένων γνώμων, τὰς ὁποίας τυγὼν ἀντεπροσώπευσα ἐν τῇ παρούσῃ πραγματείᾳ.

Ὅπως καταστήσῃ τὴν παρούσαν πραγματείαν μου ὡρελμωτέραν δὲν περιωρίσθην μόνον εἰς τὴν δογματικὴν ἐρμηνείαν τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑπουργικῆς εὐθύνης, ἀλλὰ προσέταξα ἱστορικὴν τινὰ εἰσαγωγὴν περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς εὐθύνης τῶν ἀνωτέρων ἀρχόντων ἐν γένει. Καὶ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ δὲ ταύτῃ ἐνδιέτριψα πλεονέκτον εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῆς ἱστορικῆς ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ τούτου ἐν Ἀγγλίᾳ, τῇ κοιτίδι ταύτῃ τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος.

Ἐξ ἑτέρου, ἀναπτύσσων δογματικῶς τὸν θεσμὸν τῆς ὑπουργικῆς εὐθύνης, οὐ μόνον ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὰς γνώμας τῶν σπουδαιοτέρων ἐκ τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συγγραψάντων δημοσιολόγων, πάντας σχεδὸν τῶν συνταγματικῶν χάρτας τῶν νεωτέρων πολιτειῶν καὶ τοὺς περὶ εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν νόμους, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐμπειρίας συνέλεξα πᾶν ὅ,τι ἐν Ἑλλάδι ἐλέγχθη ἡ ἀπερασάθη σχετικὸν πρὸς τὴν εὐθύνην τῶν ὑπουργῶν. Τὰς ἐν τοῖς ἀξιολόγοις συγγράμμασι τῶν κκ. Σαρπτόλου, Διομήδους, Κυριακοῦ, Ῥοντήρη καὶ Φλογαίτου ἀπαντωμένας γνώμας καὶ θεωρίας, τὰς ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἐθνοσυνελεύσεσι καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ βουλῇ λαβούσας χώραν συζητήσεως, τὰς ἀξιολόγους ἀγορεύσεις τῶν βητόρων τῆς βουλῆς καὶ τῶν ἐθνοσυνελεύσεων, τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐδικῶν δικαστηρίων καὶ τὰς ἐνώπιον αὐτῶν γενομένας συζητήσεις, τὰς ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἐφημερίσι δημοσιευθείσας σχετικὰς διατριβὰς καὶ τὰς ἐν τῇ ἀξιολόγῃ περὶ εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν νομοσχέδιον τοῦ κ. Χ. Τρικούπη ἐμπεριεχομένας γνώμας εὐρίσκουσιν οἱ ἀναγνώσται συνελεγμένας μετ' ὑπομονῆς ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι τοῦ δογματικοῦ μέρους. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐθεώρησα ὡφελίμων καὶ ἀναγκαίαν, ἀφοῦ ἡ πραγματεία μου εἶνε προσωπικήν νὰ χρησιμεύσῃ εἰς Ἑλλήνας»].

2343. Ἐγχειρίδιον χειρουργικῆς ἐν πολέμῳ Oscar Heyfelder, ἀρχιάτρου τοῦ ῥωσικοῦ στρατοῦ. Ἐκ τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως τοῦ ἱατροῦ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ Α. Rapp μεταγλωττισθὲν ὑπὸ Ὀρέστου Α. Κροκίδα, ἱατροῦ Α' τάξεως, διευθυντοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου Χαλκίδος. Βιβλίον πρῶτον. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῆ. Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ πανεπιστημίου, 1881, 12^{ον}, σελ. 10^{ον} καὶ 201. Τιμὰται τεσσάρων νέων Δρ. [Περὶ τοῦ ἐγχειριδίου τούτου, οὗ τινος ἱκανὴ σύστασις εἶνε ἡ εἰς τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν αὐτοῦ, γενομένη κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, ὁ Γάλλος μεταφραστὴς γράφει τὰ ἐπόμενα: «Τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Δ^{ου} Ο. Heyfelder, σύντομον, πρακτικώτατον, καὶ περιέχον πάσας τὰς ἐπιβεβησάντες προόδους ἀπὸ τοῦ τελευταίου πολέμου, παρουσιάζει σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ πλεονέκτημα, ὅτι, πλὴν τῆς στρατιωτικῆς χειρουργικῆς, τῆς λοιπῆς ἱατρικῆς, καὶ τῆς διεικνείας, οὐδὲ τὰ τὸν οργανισμόν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἐν πολέμῳ παραλείπει»].

2344. Ἰω. Σταματέλος. Βιογραφικὴ ἀφῆγησις καὶ λόγοι ἐκφωνηθέντες εἰς τὴν κηδείαν καὶ εἰς τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ. Ἐν Ζακύνθῳ, τύποις Σπ. Ν. Καποκεφάλου. 1881, 8^{ον}, σελ. 19.

2345. Le plus malheureux article du Traité de Berlin par J. N. T.—Paris, imprimerie de Ch. Noblet, 13, rue Cujas. 1881. In 8^{ον}, P. 16.